Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καὶ ἄριστον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλληθὲν παραυτὰ εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ον. Ἐν Ἀθήναις τὴν 24 Φεβρουαρίου 1896 Ἔτος 18ον.—Ἀριθ 8

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 54)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Διὰ πρώτην φορὰν ὁ Κασκαμπέλ, ὁ ἄσπονδος ἐχθρὸς τῆς Ἀγγλίας, ἐπρόκειτο νὰ θέσῃ τὸν πόδα ἐπὶ ἀγγλικοῦ ἐδάφους! Διὰ πρώτην φορὰν τὸ πέλμα του θὰ ἐπάτει γῆν βρεττανικὴν καὶ τὸ ὑπόδημά του θὰ ἐρρυπαίνετο ἀπὸ ἀγγλοσαξωνικὸν κονιορτόν!.. Ὁ ἀναγνώστης ἂς μας συγχωρήσῃ τὸν στομφώδη τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου ἐκφραζόμεθα· ἀλλὰ βεβαίως, ὑπ' αὐτὸν τὸν κάπως γελοῖον τύπον ἐγεννήθη ἡ σκέψις εἰς τὴν ἐξημμένην κεφαλὴν τοῦ σχοινοβάτου, τοῦ τόσον παραφόρου καὶ ἐπιμόνου εἰς φυλετικὰ μίση, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν πλέον σήμερον τὸν τόπον των.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ Κολομβία δὲν εὑρίσκετο ἐν Εὐρώπῃ. Δὲν ἀνῆκεν εἰς τὸ σύμπλεγμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σχηματίζουν ἡ Ἀγγλία, ἡ Σκωτία καὶ ἡ Ἰρλανδία ἡνωμέναι ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Μεγάλη Βρεττανία. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἀγγλική,—ὡς αἱ Ἰνδίαι, ἡ Αὐστραλία, ἡ Νεα Ζηλανδία—καὶ ὡς τοιαύτην ὁ Καῖσαρ Κασκαμπέλ την ἐμίσει.

Ἡ ἀγγλικὴ Κολομβία ἀποτελεῖ μέρος τῆς Νέας Βρεττανίας, μιᾶς τῶν σημαντικωτέρων ὑπερωκεανείων ἀποικιῶν τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, διότι περιλαμβάνει τὴν Νέαν Σκωτίαν, τὴν Ἐπικράτειαν τοῦ ἄνω καὶ κάτω Καναδᾶ, ὡς καὶ τὰς ἀπεράντους γαίας, τὰς ἐκχωρηθείσας εἰς τὴν Ἑταιρείαν τοῦ Οὐδσωνείου κόλπου. Κατὰ πλάτος ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ὠκεανοῦ μέχρι τοῦ ἄλλου, ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ μέχρι τῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Πρὸς νότον ὁρίζεται ὑπὸ τῆς μεθορίου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τῆς ἐκτεινομένης ἀπὸ τῆς χώρας τῆς Οὐασιγκτῶνος μέχρι τῆς Πολιτείας τοῦ Μαίνου.

Εἶνε λοιπὸν χώρα ἀγγλικὴ καὶ αἱ ἀνάγκαι τοῦ δρομολογίου δὲν ἐπέτρεπον εἰς τὴν οἰκογένειαν νὰ τὴν ἀποφύγῃ. Ἐν συνόλῳ ἤθελον περίπου διακοσίας λεύγας διὰ νὰ περάσουν τὴν Κολομβίαν καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Ἀλάσκας, δηλαδὴ εἰς τὰς ρωσσικὰς κτήσεις τῆς Δυτικῆς Ἀμερικῆς. Ὁπωσδήποτε, διακόσιαι λεῦγαι ἐπὶ τοῦ ἐχθρικοῦ ἐδάφους, ἂν καὶ διὰ τὴν Εὔδρομον Οἰκίαν, τὴν συνειθισμένην εἰς τὰς ἀποστάσεις, δὲν ἦτο παρ' ἁπλοῦς περίπατος, διὰ τὸν Κασκαμπὲλ ἦτο κάτι τι· διὰ τοῦτο ἐσκέπτετο νὰ τας διανύσῃ εἰς ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον χρόνον.

Ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς κατηργοῦντο οἱ σταθμοὶ καὶ αἱ παραστάσεις, καὶ οἱ χοροὶ καὶ οἱ ἀγῶνες· θὰ παρητοῦντο τοῦ ἀγγλοσαξωνικοῦ κοινοῦ! Ἡ οἰκογένεια Κασκαμπὲλ περιεφρόνει τὰ νομίσματα, τὰ φέροντα τὴν προτομὴν τῆς Βασιλίσσης. Ὅσον ἤξιζεν ἓν χάρτινον δολλάριον, δὲν ἤξιζε οὔτε μία κορώνα ἀργυρᾶ οὔτε μία στερλίνα χρυσῆ!

Ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους ἡ Εὔδρομος Οἰκία ἐξηκολούθησε τὸ ταξείδιόν της. Ἂν καθ' ὁδόν, ἡ θήρα ἐδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ πρὸς διατροφὴν τῆς οἰκογενείας, τόσῳ τὸ καλλίτερον! οἱ Κασκαμπὲλ δὲν θὰ ἠναγκάζοντο νὰ γοράσουν τίποτε ἀπὸ τοὺς πωλητὰς τῆς μισητῆς ἐκείνης χώρας.

Μὴ νομίσῃ τις ὅτι ὅλ' αὐτὰ ἦσαν προσκοίησις. Ὄχι, τὸ μῖσος τοῦ Κασκαμπὲλ ἦτο εἰλικρινές! Διὰ τοῦτο ὁ φιλόσοφος, ὁ μετὰ τόσης στωϊκότητος ὑπομείνας τὰ τελευταῖα ἀτυχήματα, ὁ τάχιστα ἐπανευρὼν τὴν εὐθυμίαν του μετὰ τὴν κλοπὴν τῆς Σιέρρας Νεβάδας, ἔγινε κατηφὴς καὶ δύσθυμος μόλις διέβη τὰ σύνορα τῆς Νέας Βρεττανίας. Ἐβάδιζε μὲ σκυμμένην κεφαλήν, μὲ ἀγριεμμένην ὄψιν, μὲ τὸν πῖλον χωμένον ἕως τὰ αὐτιά, ρίπτων βλέμματα μίσους πρὸς τοὺς ἀθώους ταξειδιώτας, τοὺς ὁποίους συνήντα καθ' ὁδόν. Δὲν ἐγέλα πλέον οὔτε μὲ τὰς ἀστειότητας τοῦ Ἀλέκου, τὸν ὁποῖον μάλιστα ἐπέπληξε διὰ μίαν τοιαύτην, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέλασαν ὅλοι, — μηδὲ τοῦ Μακρολέλεκα ἐξαιρουμένου, ὁ ὁποῖος ἐπρόσθεσε:

— Μεγάλη ἐξυπνάδα... ἐκτὸς ἂν εἶνε βλακεία.

Ὁ ὁδηγὸς Ῥό-Νό.

Ἐννοεῖται ὅτι μὲ τὴν παρατήρησιν αὐτήν, ἐδιπλασίασαν τοὺς γέλωτας.

— Σιωπή, ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ μὲ θυμόν. Ἀλέκο, ἂν ξαναπῇς τέτοιες βλακεῖες θά σου τραβήξω ταύτιά. Καὶ σύ, Μακρολέλεκα, πάψε σὲ παρακαλῶ! Ἀπαγορεύονται τὰ γέλια εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τῶν Τζῶν Μπούλλ!

Καὶ ἡ οἰκογένεια δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ διαστείλῃ τὰ χείλη, ἐνώπιον τοῦ τρομεροῦ αὐτῆς ἀρχηγοῦ, ἂν καὶ δὲν συνεμμερίζετο μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου τὰς ἀντισαξωνικάς του ἰδέας.

Τὸ μέρος τῆς ἀγγλικῆς Κολομβίας, τὸ ὁριζόμενον ὑπὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἔχει ποικίλον καὶ ἀνώμαλον τὸ ἔδαφος. Πρὸς ἀνατολὰς πλαισιούμενον ὑπὸ τῶν Βραχωδῶν Ὀρέων, ἡ μακρὰ σειρὰ τῶν ὁποίων προχωρεῖ μέχρι τῆς πολικῆς χώρας, πυλυσχιδὲς πρὸς δυσμὰς μὲ τοὺς πολυαρίθμους του κολπίσκους ὡς ἀκτὴ νορβηγική, κοσμεῖται γραφικῶς ὑπὸ σειρᾶς ὑψηλῶν κορυφῶν. Ἐδῶ ἐγείρονται ὄρη ἀκρότομα, ὅμοια τῶν ὁποίων δὲν εὑρίσκονται ἐν Εὐρώπῃ, οὔτε εἰς αὐτὴν τὴν ὀροσειρὰν τῶν Ἄλπεων, παγετῶνες ὑπερβαίνοντες κατὰ τὸ βάθος καὶ τὴν ἔκτασιν καὶ τοὺς σημαντικωτέρους τῆς Ἑλβετίας· π. χ. τὸ ὄρος Χόκερ, ὕψους πέντε χιλιάδων ὀκτακοσίων μέτρων — κατὰ χίλια μέτρα ὑψηλότερον τοῦ Λευκοῦ ὄρους, — τὸ ὄρος Βρούν, ἐπίσης ὑψηλότερον τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τῶν Ἄλπεων.

Ἡ Ἐ ὅ δ ρ ο μ ο ς Ο ἰ κ ί α, ἐν τῷ μέσῳ τῶν πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς δυσμὰς τούτων ὀροσειρῶν, θὰ ἠκολούθει τὴν εὐρεῖαν καὶ εὔφορον κοιλάδα, μὲ τὰς ἀναπεπταμένας αὐτῆς πεδιάδας καὶ τὰ ἔξοχα δάση. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοιλάδος ταύτης ῥέει ὁ ποταμὸς Φράζερ, ὅστις μετὰ ροῦν ἑκατοντάδος περίπου λευγῶν ἐκ νότου πρὸς βορρᾶν, χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὸν μικρὸν πορθμὸν τὸν σχηματιζόμενον ὑπὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ Βούτ, τῆς νήσου Βανκοῦβερ καὶ τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν περὶ αὐτὴν νησιδρίων.

Ἡ νῆσος Βανκοῦβερ, μήκους διακοσίων πεντήκοντα γεωγραφικῶν μιλλίων καὶ πλάτους ἑβδομήκοντα τριῶν, ἀγοραστεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Πορτογάλλων, περιῆλθε κατόπιν ἔριδος περὶ κατοχῆς, εἰς τοὺς Ἱσπανοὺς τῷ 1789, εἶτα δὲ ὁριστικῶς εἰς τοὺς Ἄγγλους. Κατ' ἀρχὰς ὠνομάζετο Νούτκα· Βανκοῦβερ δὲ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ ἄγγλου θαλασσοπόρου, ὁ ὁποῖος τὴν ἐξηρεύνησε.

Πρωτεύουσα αὐτῆς σήμερον εἶνε ἡ Βικτωρία. Τὰ πλούσια αὐτῆς ἀνθρακωρυχεῖα, τὰ ὁποῖα ἐξεμεταλλεύθησαν ἐξ ἀρχῆς, οἱ πράκτορες τῆς Ἑταιρίας τοῦ Οὐδσωνείου κόλπου, ἀπετέλουν ἕνα τῶν σημαντικωτέρων κλάδων τοῦ ἐμπορίου τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου μετὰ τῶν διαφόρων λιμένων τῆς δυτικῆς παραλίας.

Ὄχι μακρὰν τῆς νήσου Βανκοῦβερ, κεῖται ἡ νῆσος τῆς Βασιλίσσης Καρλόττας, ἡ σημαντικωτέρα τοῦ ὁμωνύμου ἀρχιπελάγους, τοῦ συμπληροῦντος τὰς παρὰ τὸν Εἰρηνικὸν ἀγγλικὰς κτήσεις.

Ἐννοεῖ τις εὐκόλως ὅτι ὁ Κασκαμπέλ δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ ἐπισκεφθῇ οὐδεμίαν ἐκ τῶν νήσων τούτων, ὅπως δὲν θὰ ἐπεσκέπτετο ποτὲ οὔτε τὴν Ἀδελαΐδα ἢ τὴν Μελβούρνην ἐν Αὐστραλίᾳ, οὔτε τὸ Μανδρὰς ἢ τὴν Καλκούτταν ἐν Ἰνδίαις. Ὁ σκοπός του ὁ μόνος ἦτο νὰ διέλθῃ τὴν κοιλάδα τοῦ Φράζερ μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα, τὴν ὁποίαν διέθετον οἱ ἵπποι του, μὴ ἐρχόμενος εἰς ἐπικοινωνίαν παρὰ μόνον μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς χώρας ἐκείνης.

Ἄλλως τε ἡ οἰκογένεια, ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει διὰ τῆς κοιλάδος ταύτης, εὕρισκεν εὐκόλως τὸ ἀναγκαῖον πρὸς διατροφὴν της θήραμα. Αἱ δορκάδες, οἱ λαγοί, αἱ πέρδικες ἦσαν ἄφθονοι.

Εἰς τὰς φλέβας τῶν ζώων αὐτῶν καὶ τῶν πτηνῶν — ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ — τὰ ὁποῖα θὰ θρέψουν τώρα τιμίους ἀνθρώπους, δὲν ὑπάρχει οὔτε σταγὼν ἀγγλοσαξωνικοῦ αἵματος· ὥστε οἱ Γάλλοι ἠμποροῦν νὰ τὰ φάγουν χωρὶς τύψιν!

Ἀφ' οὗ διῆλθε τὸ φρούριον Λάγκλεϋ ἡ ἅμαξα εἰσεχώρησεν ἤδη εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς κοιλάδος τοῦ Φράζερ. Εἰς μάτην ἐζήτησεν ὁδόν τινα ἁμαξιτὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐκείνου τοῦ ἐγκαταλελειμμένου σχεδὸν εἰς τὴν φύσιν του. Κατὰ μῆκος τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ ἐπρασίνιζαν ἐκτεταμένα λειβάδια συνορεύοντα πρὸς τὰ δυτικὰ δάση, ὁριζόμενα ὑπὸ ὑψηλῶν βουνῶν, τῶν ὁποίων αἱ κορυφαὶ προσέπιπτον ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ἐκείνου τοῦ συνήθως φατοῦ.

Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι, πλησίον τοῦ Νέου Οὐεσμίνστερ, μιᾶς τῶν σημαντικωτέρων πόλεων τῆς παραλίας τοῦ Βούτ, κειμένης σχεδὸν παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Φράζερ, ὁ Γιάννης ἐφρόντισε νὰ διέλθουν τὸν ποταμόν, φορτώσαντες ἅμαξαν καὶ ζῶα ἐπὶ τοῦ μεγάλου πορθμείου, τοῦ λειτουργοῦντος μεταξὺ τῶν δύο ὀχθῶν. Τὸ μέτρον τοῦτο ἦτο κάλλιστον τῷ ὄντι· ἡ Ἐ ὅ δ ρ ο μ ο ς Οἰ κ ί α ἀφ' οὗ ἐπροχώρει κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ μέχρι τῶν πηγῶν του, δὲν θὰ εἶχε πλέον ἢ νὰ τας περιέλθῃ, διευθυνομένη πρὸς δυσμάς. Ἦτο ὁ εὐχερέστερος καὶ ὁ συντομώτερος δρόμος, διὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς εἰς τὴν ἄκραν ἐκείνην τῆς Ἀλάσκας, τὴν ἐγγίζουσαν τὰ σύνορα τῆς Κολομβίας.

Ἐκτὸς τούτου, κατὰ καλὴν τύχην, ὁ Κασκαμπὲλ συνηντήθη μεθ' ἑνὸς Ἰνδοῦ, ὁ ὁποῖος προσεφέρθη νὰ τῳ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς μέχρι τῶν ρωσσικῶν κτήσεων. Καὶ δὲν μετενόησε διόλου δι' αὐτό. Ὁ ἰθαγενὴς ἐκεῖνος ἦτο τίμιος ἄνθρωπος. Καὶ ναὶ μὲν θὰ ἐπληρώνετο διὰ τὸν κόπον του, ἀλλὰ τί ἦσαν ὀλίγα δολάρια ἀπέναντι τῶν ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας θὰ παρεῖχεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἰς τὴν οἰκογένειαν, τὴν ταξειδεύουσαν διὰ χώρας ἀγνώστου.

Ὁ ὁδηγὸς ὠνομάζετο Ρὸ-Νό. Ἀνῆκεν εἰς μίαν ἐκ τῶν φυλῶν ἐκείνων, τῶν ὁποίων συχνὰ οἱ «τυχὶς» δηλαδὴ οἱ φύλαρχοι ἔρχονται εἰς ἐπικοινωνίαν πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους. Οἱ Ἰνδοὶ οὗτοι διαφέρουν πολὺ ἀπὸ τοὺς Τσιλικόττους, τοὺς δολίους καὶ σκληροὺς καὶ θηριώδεις, πρὸς τοὺς ὁποίους δὲν πρέπει τις νὰ ἔχῃ καμμίαν ἐμπιστοσύνην, εἰς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς Ἀμερικῆς. Μήπως τῷ 1864, οἱ ἀλιτήριοι οὗτοι δὲν ἔλαβον μέρος εἰς τὴν σφαγὴν τῶν ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον πεμφθῇ εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Βούτ, πρὸς κατασκευὴν μιᾶς ὁδοῦ; Μήπως ὑπὸ τὰ πλήγματά των δὲν ἀπέθανεν ὁ μηχανικὸς Βάδιγκτων, τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐθρήνησεν ὁλόκληρος ἡ ἀποικία; Καὶ τέλος, ἐσχάτως, οἱ Τσιλικόττοι αὐτοὶ δὲν ἀπέσπασαν τὴν καρδίαν ἑνὸς τῶν θυμάτων των καὶ δὲν τὴν κατεβρόχθισαν, ὡς θὰ ἔκαμνον οἱ ἀνθρωποφάγοι τῆς Αὐστραλίας;

Διὰ τοῦτο ὁ Γιάννης, ἀναγνώσας τὴν διήγησιν τῆς τρομερᾶς ἐκείνης σφαγῆς εἰς τὸ ταξείδιον τοῦ Φρειδερίκου Βύμπερ διὰ τῆς Ἀρκτῴας Ἀμερικῆς, ἐνόμισε καθῆκόν του νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα του, περὶ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον θὰ ἐπαρουσίαζε μία συνάντησις Τσιλικόττων. Ἀλλ' ἀπέφυγε νὰ κάμῃ λόγον περὶ τούτου καὶ εἰς τὴν λοιπὴν οἰκογένειαν, διὰ νὰ μή την τρομάξῃ ματαίως. Ἄλλως τε, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ φρικαλέου ἐκείνου κακουργήματος, οἱ Ἐρυθρόδερμοι οὗτοι δὲν ἠκούσθησαν πλέον, σωφρονισθέντες ἀπὸ τὴν τιμωρίαν τῶν πρωταιτίων, τοὺς ὁποίους ἀπηγχόνισαν. Ταῦτα ἔλεγεν ὁ ὁδηγὸς Ρὸ-Νό, ὁ ὁποῖος ἐβεβαίωσε τοὺς ταξειδιώτας ὅτι δὲν εἶχον νὰ φοβηθοῦν τίποτε, ἐφ' ὅσον θὰ διήρχοντο τὴν ἀγγλικὴν Κολομβίαν.

Ὁ καιρὸς ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ὡραῖος. Ἤδη μάλιστα ὁ καύσων ἤρχισε νὰ γίνεται αἰσθητὸς ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι τῆς δευτέρας ὥρας. Οἱ κάλυκες ἤνοιγον ἄνθη δὲ καὶ φύλλα ἐαρινὰ ἐκάλυπτον τοὺς πρὸ μικροῦ ἔτι γυμνοὺς κλώνους τῶν δένδρων καὶ τῶν θάμνων.

Ἡ χώρα παρουσίαζε τὴν ὄψιν ἐκείνην, τὴν ἰδιάζουσαν εἰς τὰς χώρας τοῦ Βορρᾶ. Ἡ κοιλὰς τοῦ Φράζερ ἐπλαισιοῦτο ἀπὸ δάση κέδρων, δρυῶν καὶ πεύκων, ἐκ τῶν γιγαντωδῶν ἐκείνων τῶν λεγομένων Δ ο ύ γ κ λ α ς, τῶν ὁποίων ἡ κορυφὴ ὑψοῦται ἐνίοτε μέχρις ἑκατὸν ποδῶν. Τὸ θήραμα ἦτο ἄφθονον εἰς τὸ

δάσος καὶ εἰς τὰς πεδιάδας καὶ χωρὶς νὰ κοπιάσῃ πολύ, ὁ Γιάννης ἐπρομηθεύετο καθημέραν τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὴν οἰκογένειαν κρέας.

Ἐξ ἄλλου ἡ χώρα δὲν ἦτο ἔρημος. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ χωρία, ὅπου οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἀγγλικῆς διοικήσεως ἔζων ἐν θαυμαστῇ ἁρμονίᾳ. Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας δὲ τοῦ ποταμοῦ στολίσκοι πλοιαρίων ἀπὸ ξύλου κέδρου, τὰ ὁποῖα κατήρχοντο τῇ βοηθείᾳ τοῦ ρεύματος ἢ ἀνήρχοντο διὰ κωπῶν ἢ ἱστίου.

Συχνὰ ἐπίσης συνήντων ὁμάδας Ἐρυθροδέρμων, οἱ ὁποῖοι διηυθύνοντο πρὸς νότον. Κεκαλυμμένοι διὰ τῶν ἐκ λευκοῦ μαλλίου μανδυῶν των, ἀντήλλασσον λέξεις τινὰς μετὰ τοῦ Κασκαμπέλ, ὁ ὁποῖος ἐννόει κάπως τὴν γλῶσσάν των, ἓν παράδοξον κρᾶμα λέξεων ἀγγλικῶν, γαλλικῶν καὶ τῶν τῆς διαλέκτου τῶν ἰθαγενῶν.

«Νὰ λοιπόν, ἔλεγε, ποῦ ξεύρω καὶ τὴν τ σ ι κ ο υ κ ι κ ὴ ν (οὕτω καλεῖται τὸ ἰδίωμα τῶν Ἐρυθροδέρμων). Μιλῶ ἀκόμη μιὰ γλῶσσα, χωρὶς νὰ την μάθω ποτέ!»

Χάρις εἰς τὸ πρῶϊμον τῆς θερμῆς ὥρας, αἱ χιόνες τοῦ χειμῶνος εἶχον διαλυθῇ τελείως, ἂν καὶ διατηροῦνται ἐνίοτε μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Ἀπριλίου. Τὸ ταξείδιον λοιπὸν ἐγίνετο ὑπὸ ὅρους εὐνοϊκούς. Ὁ Κασκαμπὲλ ἐπετάχυνε τὸ βῆμα τῶν ἵππων, ὅσον τῳ ἐπέτρεπεν ἡ φρόνησις, διότι, ὡς εἴπομεν, ἐβιάζετο πολὺ νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ κολομβιανοῦ ἐδάφους. Ἡ θερμοκρασία ὑψοῦτο βαθμηδόν, καὶ τοῦτο ἐφαίνετο ἀπὸ τοὺς κώνωπας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐδράδυναν νὰ γίνουν ἀνυπόφοροι. Ἦτο δύσκολον πολὺ νὰ τοις ἀπαγορευθῇ ἡ εἴσοδος εἰς τὴν Ἐ ὅ δ ρ ο μ ο ν Οἰ κ ί α ν, μ' ὅλας τὰς προφυλάξεις τὰς ὁποίας ἐλάμβανον, μὴ ἀναπτοντες φῶς εἰς τοὺς κοιτῶνάς των.

«Ἐπὶ διάβολο, βρωμοκούνουπα!» ἀνέκραξε μίαν ἡμέραν ἠγανακτημένος ὁ Κασκαμπὲλ μετὰ μακρὸν καὶ ἄγονον ἀγῶνα πρὸς τὰ ἐνοχλητικὰ αὐτὰ ἔντομα.

— Νὰ ἤξευρα εἰς τί χρησιμεύουν καὶ αὐτά! εἶπεν ὁ Ἀλέκος.

— Χρησιμεύουν... διὰ νά μας τρώγουν, ἀπήντησεν ὁ Μακρολέλεκας.

— Ναί· καὶ προπάντων τοὺς Ἄγγλους τῆς Κολομβίας, προσέθεσεν ὁ Κασκαμπέλ. Δι' αὐτό, παιδιά, σᾶς ἀπαγορεύω νὰ σκοτώσετε, οὔτε ἕνα! Ὅσῳ περισσότερα, τόσῳ τὸ χειρότερον γιὰ τοὺς Τζῶν Μπούλλ· καὶ αὐτὸ μὲ παρηγορεῖ!»

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΟ ΘΥΜΑΡΙ

Εἶνε Μάης που περνᾷ,
κ' εὐωδιάζει 'στὰ βουνὰ
τὸ χλωρὸ θυμάρι.
Τὸ γνωρίζετε αὐτὸ
τὸ θρουμβὶ τ' ἀγκαθωτὸ
δίχως καμμιὰ χάρι;

Ἀπὸ μικρὰ του τὰ κλαδιὰ
ἔχει τόση μυρωδιὰ
καὶ κρυμμένα κάλλη,
ποῦ κι' αὐτός που περπατεῖ
σὰν τυφλὸς καὶ το πατεῖ
τὸ γνωρίζει πάλι.

Σὰν το βλέπω 'στὸ βουνὸ
θρουμβωτὸ καὶ ταπεινὸ
— Δὲν σας λέγω ψεῦμα —
ἐνθυμοῦμαι 'στὰ χωριὰ
τοῦ λαοῦ μας τὴ θωριά,
τοῦ λαοῦ τὸ πνεῦμα.

Λέγεις πάσχει ἀπ' ἀτροφιὰ
κ' ἔχει λίγην εὐμορφιὰ
κ' ἔχει λίγη χάρι.
Μὰ 'στὰ λόγια του τ' ἀχνὰ
ἔχει πνεῦμα, ποῦ συχνὰ
'μοιάζει τὸ θυμάρι

Ἔχει τὸ σκληρὸ κορμὶ
στεγνωμένο μὲ τιμὴ
σὲ δουλειᾶς ἀγιέρα,
μάχει πνεῦμα καὶ καρδιὰ
πού τα πέρνεις μυρωδιὰ
ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΑΟΡΑΤΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Συλλογίζομαι τὴν ἔκπληξιν, τὴν ὁποίαν θὰ αἰσθανθῆτε, μόλις ἀνοίξετε τὴν σημερινήν μου ἐπιστολήν:

— Μὰ τί εἶνε αὐτὰ πάλιν, κύριε Φαίδων; ἀκούω τὰ ροδόχροα στοματάκια νὰ φωνάζουν. Τί χεροῦκλα εἶνε αὐτή πού μας ἐσωκλείετε; Καὶ πῶς φαίνονται ἔτσι τὰ κόκκαλά της; Καὶ ἐκεῖνο τὸ δακτυλίδι εἰς τὸν παράμεσον, τί σημαίνει; Μὰ εἶνε χέρι σκελετοῦ; εἶνε χέρι πεθαμένου;.. Τίνος ἀρά γε; Καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰνοίξουν ἔξαφνα αὐτά τὰ ἑνωμένα δάκτυλα; Ὤ, πόσον φοβερὰ θὰ ἦτο ἡ ἀστειότης ἀπὸ ἕνα τόσῳ πένθιμον χέρι!...

— Μὲ κάμνετε νὰ γελῶ. Προσέξατε, μικροί μου, καλλίτερα. Δὲν διαβάζετε ἀπὸ κάτω νὰ ἰδῆτε;

— Ἡ «Φωτογραφία τοῦ ἀοράτου.» Καὶ τί θὰ 'πῇ αὐτό; Ἐξηγεῖτε καλέ, τὸν γρῖφον μὲ αἰνίγματα; Ὡραία ἐξήγησις μὰ τὴν ἀλήθεια! Φωτογραφία τοῦ ἀοράτου! Σὰν νὰ το ἠκούσαμε καὶ ἄλλη φορὰ 'στὴ ζωή μας!

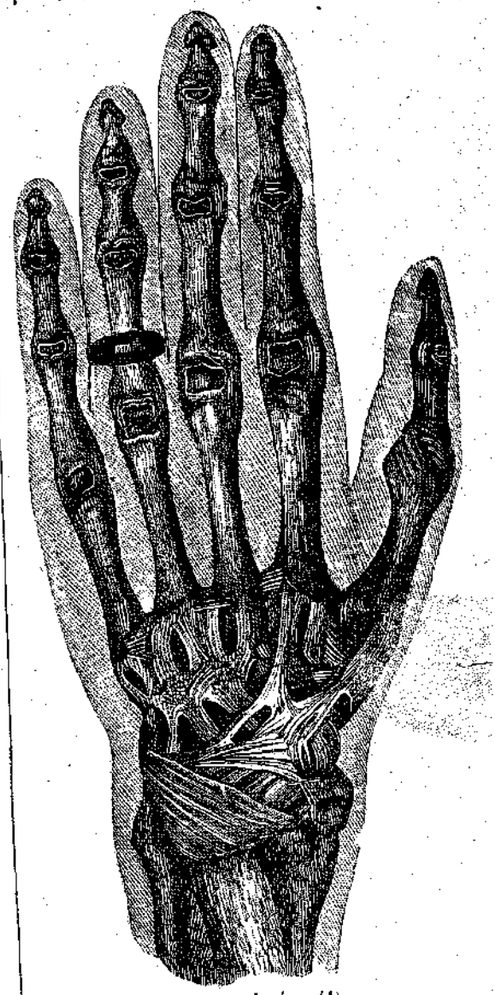

Ἡ φωτογραφία τοῦ ἀοράτου.(¹)

— Ἂν νομίζετε ὅτι το ἤκουσα ἐγώ, εἶσθε πολὺ ἀπατημένοι. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νἀφήσετε τὰ λόγια καὶ τὰ ἐπιφωνήματα, καὶ νὰ ἑτοιμασθῆτε νὰ μάθετε κάτι τι νέον καὶ περίεργον. Πρόκειται περὶ μιᾶς νεωτάτης ἐπιστημονικῆς ἀνακαλύψεως, ἡ ὁποία ἀνεστάτωσεν ἐσχάτως ὅλον τὸν κόσμον καὶ περὶ τῆς ὁποίας ἤκουσα χθὲς ἀκριβῶς νὰ ὁμιλῇ εἰς τὸ Χημεῖον τὸν σοφὸν καθηγητὴν τῆς φυσικῆς κ. Τιμολέοντα Ἀργυροπούλον.

Τί ἀκροατήριον ἦτο ἐκεῖνο! τί συνωστισμὸς ἀπὸ φοιτητάς, ἀπὸ ἀξιωματικούς, ἀπὸ κυρίας. Περισσότεροι ἀπὸ χίλιοι ἄνθρωποι συνῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν,

(¹) Ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ἡ τοῦ Ρέντγεν ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ «Δελτίου τῆς Βιομηχανικῆς καὶ Ἐμπορικῆς Ἀκαδημίας».

ἡ ὁποία χωρεῖ ἀνέτως μόνον ἑξακοσίους. Καὶ τί περιέργεια, τί ἐνδιαφέρον, τί προσοχή! Ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ἐκρεμάσθη μὲ ἀγωνίαν ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ καθηγητοῦ, προκηρύξαντος ὅτι θαναπτύξῃ τὰς λεπτομερείας τῆς νέας ἐφευρέσεως, τῆς φωτογραφίας τοῦ ἀοράτου, μὲ πειράματα περιεργότατα.

Πρὸ ἡμερῶν ἤδη ἦτο γνωστὸν ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας ὅτι ὁ ἐν Βυρτσβούργῃ τῆς Γερμανίας καθηγητὴς Ρέντγγεν (ὄνομα ἐνδοξότατον σήμερον) ἀνεκάλυψε μέθοδον, διὰ τῆς ὁποίας κατώρθωσε νὰ φωτογραφήσῃ πράγματα ἀόρατα, π. χ. τὸν σκελετὸν τοῦ ζῶντος ἀνθρώπου, χρήματα μέσα εἰς πορτοφόλι, διάφορα ἀντικείμενα μέσα εἰς κιβώτιον κτλ. Ἐκ τούτου λοιπὸν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ περιέργεια τοῦ πολυπληθοῦς ἐκείνου ἀκροατηρίου.

Ὁ καθηγητὴς Ρέντγγεν

Ἐνώπιον αὐτοῦ ἐπανέλαβε τὰ πειράματα τοῦ Ρέντγγεν ὁ κ. Ἀργυρόπουλος καὶ ἐφωτογράφησε τὸν σκελετὸν τῆς χειρὸς ἑνὸς τῶν φοιτητῶν. Τί φρενητιώδη, τί ἀτελείωτα χειροκροτήματα ὑπεδέχθησαν τὴν ἐπίδειξιν τῆς φωτογραφικῆς πλακός, ἐπὶ τῆς ὁποίας ζωηρότατα εἶχον ἀποτυπωθῆ τὰ ὀστᾶ. Φαντάζεσθε δὲ καὶ τὴν συγκίνησιν τοῦ φοιτητοῦ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ ἐπιστημονικοῦ αὐτοῦ θαύματος, εἶδεν ὅ,τι οὔτε εἰς τὸ ὄνειρόν του ἐφαντάσθη ποτὲ νὰ ἴδῃ: τὸν σκελετὸν τῆς ἰδίας του χειρός. Τί ἐκπλήξεις παρέχει ἡ ἐπιστήμη!

— Μὰ εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια ὅλ' αὐτά; θὰ μ' ἐρωτήσετε. Γίνονται τοιαῦτα θαύματα καὶ εἶχαν ἄδικον ὅσοι ἐδυσπίστουν ὅταν τα ἐδιάβαζαν εἰς τὰς ἐφημερίδας;

— Ναί, μικροί μου φίλοι· εἶνε ἀληθέστατα. Νὰ με πιστεύσετε, διότι τὰ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου... Σήμερον δὲν εἶνε πλέον ἀνάγκη νὰ φαίνεται ἕνα πρᾶγμα, διὰ νὰ φωτογραφηθῆ. Ἂν δέν το βλέπωμεν, αὐτό, εἰμποροῦμεν νὰ ἴδωμεν τὴν εἰκόνα του. Ὑπάρχουν ἀκτῖνες ἀόρατοι εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀφθαλμὸν (ὁ Ρέντγγεν τας ὠνόμασεν ἀκτῖνας Χ, οἱ ἄλλοι δὲ πρὸς τιμήν του τὰς ὠνόμασαν ἀκτῖνας τοῦ Ρέντγγεν), αἱ ὁποῖαι ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ διαπερῶσι μερικὰ σώματα ἀδιαφανῆ καὶ νὰ μὴ διαπερῶσιν ἄλλα. Π. χ. διαπερῶσι τὰς σάρκας· ἀλλὰ σταματῶσιν εἰς τὰ ὀστᾶ· ἐκ τούτου ἐπιτυγχάνομεν τὴν φωτογραφίαν τοῦ σκελετοῦ ζῶντος ἀνθρώπου· διαπερῶσι τὸ ξύλον, ἀλλὰ σταματῶσιν εἰς τὸ μέταλλον· ἐκ τούτου ἔχομεν τὴν φωτογραφίαν μεταλλίνων ἀντικειμένων μέσα εἰς ξύλινον κιβώτιον εὑρισκομένων, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Τώρα θὰ σας παρακαλέσω νἀρκεσθῆτε εἰς τὴν ἐξήγησιν αὐτήν. Ἂν προσθέσω μάλιστα ὅτι ἡ φωτογραφία τοῦ ἀοράτου, γίνεται διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, δὲν ἔχω νά σας εἴπω τίποτε ἄλλο. Διὰ νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς καταλεπτῶς τὴν ἐξήγησιν τοῦ θαύματος, πρέπει νὰ εἶνε πολὺ προχωρημένος εἰς τὴν φυσικὴν καὶ εἰς τὴν χημείαν, εἰξεύρω δὲ ὅτι οἱ περισσότεροι τῶν μικρῶν μου φίλων οὔτε τὰ στοιχεῖά των δὲν ἔμαθον καλὰ - καλά. Διὰ τοῦτο δὲν θά μ' ἐνοοῦσαν, ὅσα καὶ ἂν ἔγραφα ἐδῶ. Ἀλλά, ὅπως γνωρίζουν ὅτι ὑπάρχει τηλέγραφος, ὅτι ὑπάρχει φωνογράφος, ὅτι ὑπάρχει ἠλεκτρικὴ λυχνία, ὅτι ὑπάρχει τηλέφωνον, χωρὶς νὰ εἰξεύρουν ἀκόμη τὰς λεπτομερείας τῆς κατασκευῆς των καὶ τῆς λειτουργίας των, ἃς μάθουν σήμερον ἁπλῶς ὅτι ὑπάρχει καὶ φωτογραφία τοῦ ἀοράτου, ἢ ἄλλως μαγικὴ φωτογραφία.

Ἡ ἀνακάλυψις, ἡ ὁποία ἐδόξασε τὸν Ρέντγγεν, τελειοποιεῖται ὁλονέν. Ἀπὸ ὅλας τὰς ἐπιστήμας, περισσότερον θὰ ὠφεληθῆ ἐξ αὐτῆς ἡ ἰατρική, διὰ τῆς φωτογραφήσεως τῶν σπλάγχνων τῶν ἀσθενῶν, ἡ ὁποία θὰ διευκολύνῃ τὴν ἀκριβῆ διάγνωσιν τῆς ἀσθενείας των.

Εὔχομαι νὰ εἶνε πάντοτε ὑγιεῖς οἱ μικροί μου φίλοι καὶ νὰ μὴ λάβουν ποτὲ εἰς τὴν ζωήν των ἀνάγκην τῆς φωτογραφίας τοῦ ἀοράτου. Ἂς την γνωρίζουν πάντοτε ὑπὸ τὴν πλέον εὐχάριστον καὶ διασκεδαστικὴν αὐτῆς ὄψιν!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

ΤΑ ΙΕΡΑ ΑΜΦΙΑ

Σήμερον, μικροί μου φίλοι, θά σας εἴπω ὀλίγα περὶ τῶν ἱερῶν ἀμφίων, ἤτοι περὶ τῶν ἐνδυμάτων, τὰ ὁποῖα φέρουσιν οἱ λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου κατὰ τὰς ἱεροτελεστίας.

Οἱ ἱερεῖς πάντων τῶν θρησκειῶν, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἔφερον ἰδιαιτέραν στολήν, ὁσάκις προσηύχοντο ἢ προσέφερον θυσίαν εἰς τὸν Θεόν. Ἡ δὲ στολὴ αὕτη διέφερε κατά τε τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα, ἀπὸ τὰ ἐνδύματα τοῦ καθημερινοῦ βίου. Τὰ ράσα, τὰ μελανὰ συνῆθως, τὰ ὁποῖα φέρουν οἱ κληρικοί, δὲν εἶνε ἄμφια. Οὕτως ὀνομάζονται μόνον τὰ ἱερὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα περιβάλλονται ὁσάκις ἱερουργῶσιν.

Εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, τρεῖς εἶνε οἱ βαθμοὶ τῆς ἱερωσύνης: ὁ τοῦ Ἐπισκόπου (Πατριάρχου, Μητροπολίτου, Ἀρχιεπισκόπου κτλ.), ὁ τοῦ Πρεσβυτέρου (Ἀρχιμανδρίτου, Ἱερέως, Ἱερομονάχου κτλ.) καὶ ὁ τοῦ Διακόνου. Κάθε βαθμὸς ἔχει τὴν ἰδιαιτέραν του στολήν.

Τὴν στολὴν τοῦ Ἐπισκόπου, τὴν λεγομένην ἀρχιερατικὴν στολήν, ἀπαρτίζουν τὰ ἑξῆς ἱερὰ ἄμφια:

Τὸ Στιχάριον. Τοῦτο εἶνε ποδήρης χιτών, συνήθως λευκός, μὲ στίχους, ἤτοι μὲ γραμμὰς ἐν εἴδει ποταμῶν, ἐρυθρούς. Τὸ ἄμφιον τοῦτο συμβολίζει τὴν λευκὴν στολὴν τῶν ἀγγέλων· οἱ δὲ ἐρυθροὶ στίχοι, εἰκονίζουν τὸ χυθὲν αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Τὸ λευκὸν Στιχάριον εἶνε ἀρχαιοτάτη ἱερατικὴ στολή, τὴν ὁποίαν ἔφερον καὶ οἱ Λευῖται. Ἀλλὰ σήμερον τὰ στιχάρια δὲν εἶνε πάντοτε λευκά, οὔτε φέρουν ἐρυθροὺς στίχους.

Τὸ Ἐπιτραχήλιον. Στενὸν καὶ ἐπίμηκες τεμάχιον ὑφάσματος, φερόμενον ἀπὸ τοῦ τραχήλου μέχρι τῶν ποδῶν καὶ καταλῆγον εἰς κροσσούς. Τὸ Ἐπιτραχήλιον δηλοῖ τὴν ἄνωθεν ἐπὶ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ κατερχομένην χάριν τοῦ Παναγίου πνεύματος καὶ εἰκονίζει τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου. Οἱ δὲ κροσσοὶ σημαίνουν τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν, τὰς ἐκ τοῦ τραχήλου τοῦ ἱερέως κρεμαμένας.

Ἡ Ζώνη, τιθεμένη περὶ τὴν ὀσφύν, σημαίνει τὴν δύναμιν δι' ἧς ὁ Θεὸς περιβάλλει (περιζωννύει) τοὺς λειτουργούς του.

Τὰ Ἐπιμανίκια. Μικρὰ τεμάχια ὑφάσματος, διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἱερουργῶν περιβάλλει τὰ μετακάρπια τῆς δεξιᾶς καὶ ἀριστερᾶς χειρός, ὅπως εὐσταλῶς καὶ μὲ περισσοτέραν εὐκολίαν τελῇ τὴν θείαν Μυσταγωγίαν. Τὰ ἐπιμανίκια δηλοῦσι τὴν θείαν ἰσχύν, δι' ἧς

καταβάλλονται καὶ συντρίβονται οἱ ἐναντίοι, οἱ ἀσεβεῖς, καὶ τὴν δημιουργὸν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.

Τὸ Ἐπιγονάτιον, τετράγωνον ἢ ρομβοειδές, φέρον ἐν τῷ μέσῳ σταυρὸν ἢ ἄγγελον, ἢ τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος, ἀναρτᾶται ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ γόνατος. Εἰκονίζει ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰ βαλάντια τῶν ἐλεημοσυνῶν, τὰ ὁποῖα ἔφερον ἄλλοτε οἱ Ἀπόστολοι, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ρομφαίαν τῆς πνευματικῆς ἰσχύος, τῆς ποιμαντορικῆς ἐξουσίας, τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ ἀρχιερεὺς ἐπὶ τοῦ ποιμνίου του.

Ὁ Σάκκος εἶνε ἔνδυμα πολυτελές, χιτὼν βραχὺς μὲ πλατείας χειρίδας, συγκείμενος ἀπὸ δύο μεγάλα φύλλα, ἓν ἐμπρόσθιον καὶ ἓν ὀπίσθιον, συνδεόμενα εἰς τὰς πλευρὰς διὰ ταινιῶν μετὰ μικρῶν σφαιρικῶν κωδωνίσκων. Εἰκονίζει δὲ τὸ πορφυροῦν ἱμάτιον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐνέδυσαν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, κατὰ τὸ σταυρικὸν αὐτοῦ πάθος.

Τὸ Ὠμοφόριον. Εἶνε στενὸν καὶ ἐπίμηκες ἄμφιον, ἐκ λαμπροῦ ὑφάσματος, συνήθως λευκοῦ, τὸ ὁποῖον οἱ ἀρχιερεῖς φέρουν ἐπὶ τῶν ὤμων. Εἶνε δύο εἰδῶν: τὸ μέγα ὠμοφόριον, ἑλισσόμενον περὶ τὸν τράχηλον οὕτως, ὥστε νὰ κρέμαται τὸ ἓν ἄκρον αὐτοῦ ἔμπροσθεν, τὸ δὲ ἄλλο ὄπισθεν, καὶ τὸ μικρὸν ὠμοφόριον, ἐπιτιθέμενον ἁπλῶς ἐπὶ τῶν ὤμων, ὥστε τὰ δύο αὐτοῦ ἄκρα νὰ πίπτουν ἐπὶ τοῦ στήθους δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ. Τὸ πρῶτον τὸ φορεῖ ὁ Ἐπίσκοπος μόνον ἐν ἀρχῇ τῆς Λειτουργίας μέχρι τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐν τῷ μέσῳ τὸ ὠμοφόριον φέρει εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος ἢ Ἀμνόν, δηλοῖ δὲ τὴν ἀποπλανηθεῖσαν τοῦ ἀνθρώπου φύσιν, ἣν ἀνέλαβεν ὁ Σωτὴρ ἄρας ἐπὶ τῶν ὤμων, ὡς ὁ καλὸς ποιμὴν φέρει ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον.

Ἡ Μίτρα. Στέμμα ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, τὸ ὁποῖον φέρει ὁ Ἐπίσκοπος ὡς σύμβολον τῆς ἀνωτάτης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐξουσίας. Εἰκονίζει τὸν ἀκάνθινον στέφανον τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ποιμαντορικὴ ράβδος, φέρουσα ἐπὶ τῆς κορυφῆς δύο ὄφεις περιπεπλεγμένους καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυρόν. Οἱ ὄφεις εἶνε τὸ σύμβολον τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, ὁ δὲ σταυρὸς τῆς δυνάμεως καὶ αὐταπαρνήσεως, μεθ' ἧς ὁ Ἐπίσκοπος ποιμαίνει, ὁδηγεῖ, στηρίζει καὶ παιδεύει τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποίμνιον.

Αὐτὰ διὰ σήμερον εἶνε ἀρκετά. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ εἴπωμεν ὀλίγα ἀκόμη συμπληρωτικὰ περὶ τῆς ἀρχιερατικῆς στολῆς καὶ περὶ τῶν ἀμφίων τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ διακόνου.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 54]

— Θά μου δώσῃς γρήγορα νὰ δειπνήσω, θεία Ἀντωνία; ἠρώτησε τὸ παιδίον. Πεινῶ φοβερά. Ἔχει σοῦπα ἀπόψε;

— Ναί, παιδί μου, καὶ εἶνε ἕτοιμη. Ἀλλὰ στάσου μιὰ στιγμὴ ν' ἀποτελειώσω αὐτὸ τὸ ἀρνάκι, γιατὶ τώρα θὰ ἔλθουν νὰ το ζητήσουν. Μόνον τὰ μάτια του μοῦ λείπουν. Ὅς που νὰ πᾷς νὰ πλυθῇς, θὰ γίνουν καὶ αὐτά.

Οὕτως ὁμιλοῦσα ἡ Ἀντωνία, ἔλαβε δύο ὡραίους μενεξέδες καὶ τοὺς ἐκάρφωσεν εἰς τὴν θέσιν τῶν ματιῶν.

— Νά, εἶπεν ἀφ' οὗ ἐτελείωσε, πρατοῦσα τὸ μικρὸν ἐξ ἀνθέων κηροχρόων ἀρνίον εἰς ἀπόστασιν, διά νὰ το παρατηρήσῃ καλλίτερα· Δὲν εἶνε σὰν ἀληθινό; Εἶνε τόσῳ ἄσπρο καὶ τόσῳ ἀθῶο!

Ἄσπρον καὶ ἀθῶον πιθανὸν νὰ ἦτο· ἀλλὰ σὰν ἀληθινόν... πολλοῦ γε καὶ δεῖ! Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι, ἀφότου καθιερώθη ἐν Νέᾳ Ὀρλεάνῃ ἡ παράδοξος συνήθεια νὰ κάμνουν παντοειδῆ ἀντικείμενα μὲ ἄνθη, ἡ Ἀντωνία ἀνεδείχθη ἡ ἀρίστη αὐτῶν τεχνίτρια.

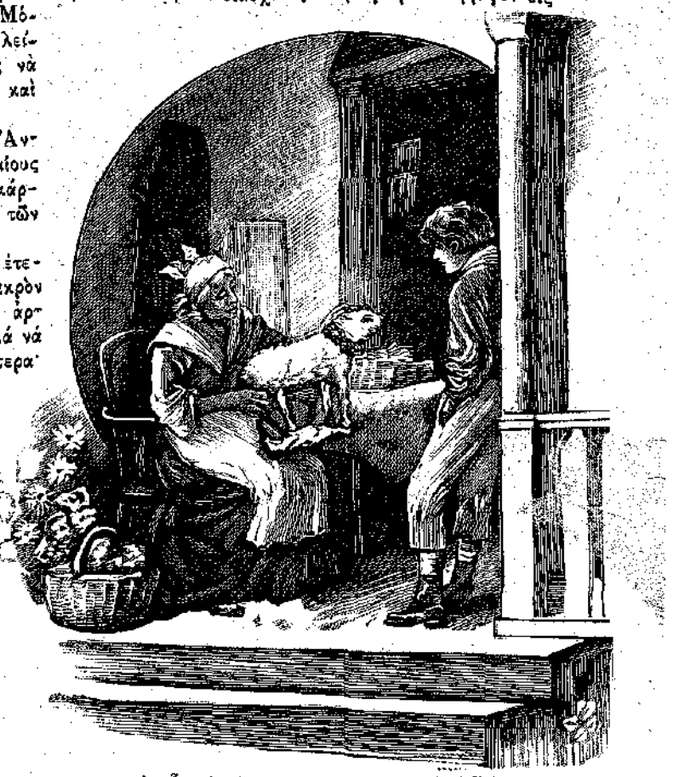

« Δὲν εἶνε σὰν ἀληθινό; » (Σελ. 61, στήλ. β'.)

— Ὦ βέβαια εἶνε πολὺ εὔμορφον, εἶπεν ὁ Φίλιππος παρατηρῶν αὐτὸ διὰ βλέμματος σοβαρῶς ἐξεταστικοῦ· ἀλλὰ καλλίτερα μᾶρέσουν τὰ ἄνθη ἔτσι ὅπως εἶνε, χωρὶς νὰ γίνωνται ἀρνάκια καὶ κανίστρια.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤχησεν ὁ κώδων τῆς θύρας· ὁ Φίλιππος ἔτρεξε νὰ νοίξῃ. Ἦτο μία ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία ἐζήτησε τὸ ἀρνάκι.

Ἡ Ἀντωνία περιετύλιξεν ἐπιμελῶς τὸ ἄνθινον ζῶον καὶ το ἐτοποθέτησε μετὰ προφυλάξεως ἐντὸς μικροῦ κανίστρου. Τὰ κινήματά της ἦσαν ἥρεμα· τὸ κλονούμενον μάλιστα βῆμά της ἐπρόδιδε κάποιαν ἀδυναμίαν, ὅταν, εἰσελθοῦσα εἰς τὴν οἰκίαν, ἐταξιθέτει διάφορα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἠναγκάσθη νὰ μετακινήσῃ χάριν τῆς ἐργασίας της, καὶ ἡτοίμαζε τὸ δεῖπνον.

— Τώρα, εἶπε πρὸς τὸν Φίλιππον, πήγαινε νὰ κλείσῃς τὴν θύραν, παιδί μου· δὲν θὰ ἔλθῃ πειὰ κανεὶς ἀπόψε καὶ θὰ ἠμπορέσῃς νὰ δειπνήσῃς ἡσυχος.

Ἡ Ἀντωνία ἐκαθάρισε τὴν τραπεζαν τῶν ἀνθέων, τὴν ἔστρωσε μὲ λευκὸν τραπεζομάνδυλον καὶ εἶτα ἔφερεν ἀπὸ τὸ μικρὸν μαγειρεῖον τὴν ἀχνίζουσαν σοῦπαν, γάλα καὶ μπισκότα. Ἐνῷ ἐγίνοντο αὐταὶ αἱ προετοιμασίαι, ὁ Φίλιππος μετέβη εἰς τὸ μικρόν του δωμάτιον, καὶ διασχίσας τὸ μαγειρεῖον ἔρριψεν εἰς ὅ,τι περιεκλείετο ἐκεῖ μέσα βλέμμα συμπαθείας. Πόσον ἦσαν καθαρὰ καὶ περιποιημένα ὅλα! Οἱ τοῖχοι ἐκαλύπτοντο σχεδὸν καθολοκληρίαν ἀπὸ τοὺς συρμαντίνους σκελετούς, τοὺς ὁποίους ἡ Ἀντωνία ἐγέμιζε μὲ ἄνθη. Ἐμβλήματα χαρᾶς καὶ ἐμβλήματα λύπης ἠδελφοῦντο ἐκεῖ ἐν μυστικῷ συνδέσμῳ. Λύραι, ἀστέρες, πέταλα, ἦσαν ἀνηρτημένα μαζὶ μὲ σταυροὺς καὶ μὲ νεκρικοὺς στεφάνους. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ δύοντος ἡλίου, εἰσερχομένας διὰ τοῦ παραθύρου, ἀπέστιλβε ζωηρῶς ὁ παράδοξος ἐκεῖνος κόσμος, ἡ ζωηρὰ ἀντίθεσις τοῦ ὁποίου πρὸς τοὺς σκοτεινοὺς τοίχους τοῦ μαγειρείου, καὶ τὸ βαθὺ ἐρυθρὸν τοῦ ἐδάφους, προσέβαλε τὸ ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένον ἤδη καλλιτεχνικὸν αἴσθημα τοῦ παιδίου καὶ

τῷ ἐπροξένει μίαν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ. Εἰς τοῦτο προσετίθετο καὶ τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης, τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο πρὸς τὴν παλαιὰν οἰκίαν, τὴν μόνην τὴν ὁποίαν εἶχε ποτὲ γνωρίσῃ καὶ τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰποκαλέσῃ ἰδικήν του, διότι ἦτο πολὺ μικρὸς ὅταν τὸν ἔφεραν ἐκεῖ, ὥστε νὰ διαφυλάττῃ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἄλλης, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε κατοικήσῃ πρότερον καὶ διὰ τοῦτο αὕτη τῷ ἦτο προσφιλής.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ μικρόν του δωμάτιον καὶ ἔρριψε βλέμμα εὐχαριστήσεως εἰς τὸ κρεβατάκι του, σκεπασμένον μὲ τὴν κουνουπιέραν του, εἰς τὸ παράθυρόν του μὲ τοὺς ἀνέρποντας κλώνους μιᾶς ροδωνιᾶς, εἰς τὸ τραπεζίόν του, πλησίον τοῦ παραθύρου, μὲ τὰ βιβλία του καὶ μὲ τὸ ἀβάκιόν του καὶ εἶπε μέσα του ὅτι δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον δωμάτιον καλλίτερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν του. Μικρὸν πτηνόν, ψάλλον ἐφ' ἑνὸς κλάδου τῆς ροδωνιᾶς, τῷ ἔλεγε τὸ ἴδιον μὲ τὸ τσίουτσίουτσίου τὸ φαιδρόν, τὸ ὁποῖον ὁ Φίλιππος ἐπαναλάμβανε μειδιῶν, ἐνῷ ἔνιπτε τὰς χεῖράς του, τὸ πρόσωπόν του καὶ διηυθέτει μὲ τὴν ψήκτραν τὴν ξανθήν του κόμην, — ὅπως ἔκαμνε πάντοτε ὁσάκις ἐπέστρεφε.

Κατόπιν ἀφῆκε τὸ δωμάτιόν του καὶ μετέβη νὰ δειπνήσῃ. Μετὰ τὸ δεῖπνον, ἡ θεία Ἀντωνία ἐκάθησε πλησίον του, ἐνῷ ὁ Φίλιππος, ὁ ὁποῖος εἶχε φέρῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του ἓν βιβλίον, ἡτοιμάσθη νὰναγνώσῃ τὴν ἑσπερινὴν προσευχήν.

— Πῶς εἶμαι κουρασμένος σήμερα! εἶπε τὸ παιδίον,φυλλομετροῦν τὸ βιβλίον μὲ κάποιαν δυσφορίαν· ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ διαβάσω ἀπόψε ὁλόκληρον τὴν προσευχή...

— Ὄχι, παιδί μου, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνία σοβαρῶς. Δὲν κάμνει ποτὲ δὲν ἄφησες τὴν προσευχήν σου καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι καὶ σήμερα θὰ την κάμῃς. Ἔλα, πουλάκι μου — προσέθεσε μὲ ὕφος μαλακώτερον, — διάβασέ την. Ἔχω ἀκόμη κάτι νὰ κάμω, ἀφ' οὗ τελειώσῃς· καὶ σὺ θὰ μάθῃς τὰ μαθήματά σου. Ὁ πάτερ Ἰωσὴφ ἔμεινε εὐχαριστημένος σήμερα τὸ πρωΐ ἀπὸ σέ;

— Ναί· μου εἶπε ὅτι ἡ ἐξήγησίς μου ἦταν πολὺ καλή. Ἄς διαβάσω λοιπόν. ἀφ' οὗ δὲν γίνεται ἀλλοιώτικα! εἶπε τὸ παιδίον, στενάζον βαθέως.

Καὶ προσδώσαν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του τὴν ἀρμόζουσαν σοβαρότητα, ἀπήγγειλε διὰ φωνῆς μονοτόνου, βλέπον κάπου κάπου εἰς τὸ βιβλίον, τὸν Δεκάλογον, τὸ Πιστεύω καὶ τὸ Πάτερ Ἡμῶν. Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν, ἡ Ἀντωνία προσέκλινεν ἠρέμα τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπεν Ἀμήν! Τότε ὁ Φίλιππος ἔλαβε τὰ βιβλία του, ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς εἰσόδου, ὑπὸ τὸν ἐξώστην, καὶ ἤρχισε νὰ μελετᾷ τὰ μαθήματά του ὑπὸ τὸ ἀσθενὲς φῶς τοῦ δειλινοῦ, ἐνῷ ἡ Ἀντωνία κατεγίνετο μέσα εἰς διαφόρους οἰκιακὰς ἀσχολίας.

Ὅταν ἐξῆλθεν, ἔρριψε βλέμμα ἀνήσυχον ἐπὶ τοῦ Φιλίππου. Τὸ παιδίον ἐκάθητο στηρίζον τὸν πώγωνα ἐπὶ τῆς παλάμης τῶν χειρῶν του, ἐνῷ τὰ βιβλία του ἔκειντο ἀμελῶς εἰς τοὺς πόδας του. Ἐφαίνετο βυθισμένον εἰς βαθείας σκέψεις. Τί νὰ ἐσυλλογίζετο ἄρά γε; Ἡ Ἀντωνία ὠχρίασεν ἐξαίφνης, ἐνῷ παρετήρει τὸ παιδίον,καὶ αἱ χεῖρές της ἤρχισαν νὰ τρέμουν...

Ἐφοβεῖτο.... ὑπῆρχε κάτι τὸ ὁποῖον ἐφοβεῖτο ἀπὸ πολὺν καιρόν. Ἦτο μία ἐρώτησις· καὶ ἴσως τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς, ὁ Φίλιππος ἡτοιμάζετο νὰ την κάμῃ. Ὅπως ἐκάθητο ἐκεῖ ὑπὸ τὸ ἐκπνέον φῶς τὸ γλυκύ, ἐξαίφνης ἐφάνη εἰς τὴν γηραιὰν μαύρην ὅτι τὸ παιδίον ἐμεγάλωσεν ἤδη ἀρκετὰ καὶ προηγήθη ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐφοβεῖτο θὰ συνέβαινε.

Τῷ ὄντι ὁ Φίλιππος ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς,τοὺς προσήλωσεν ἐπὶ τῆς καλῆς γυναικὸς καὶ τη εἶπε·

—Θειά, ἐκεῖνος ὁ κύριος σήμερα μ' ἐρώτησε ἂν ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου ζοῦν... Ζοῦν, θειά;

Ἡ Ἀντωνία ὠχρίασεν ἀκόμη περισσότερον καὶ ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ὄχι, ἀπήντησε διὰ τρεμούσης φωνῆς, ὄχι, παιδί μου· τοὺς ἔχασες καὶ τοὺς δύο ὅταν ἦσουν πολὺ μικρός, μηνῶν μόνον...

— Ἄ! ἔκαμεν ὁ Φίλιππος. Καὶ μετά τινας στιγμὰς ἐξηκολούθησε:

« Μ' ἐρώτησεν ἀκόμη ἐκεῖνος ὁ κύριος πῶς εἶνε τὸ ἄλλο μου ὄνομα. Μόνο Φίλιππο μὲ λέγουν;

— Ἔχεις βέβαια καὶ ἄλλο ὄνομα, ἀπήντησεν ἡ μαύρη· ἀλλὰ εἰς τί θὰ σου ἐχρησίμευεν; ἕνα παιδάκι σὰν κ' ἐσέ τί το θέλει τὸ ἄλλο ὄνομα;

— Ὤ, τὸ θέλει... τοῦ χρησιμεύει, θειά! ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος. Ἐγὼ βλέπω τώρα ποῦ ὅλα τὰ παιδιὰ ἔχουν δυὸ ὀνόματα. Νὰ καὶ ὁ Μπήλ ἀκόμη που εἶνε τόσῳ πτωχὸς ἔχει δυὸ ὀνόματα. Τὸν λέγουν Μπήλ Μπρόουν. Ἐγὼ εἶμαι μόνον Φίλιππος τῆς Ἀντωνίας.

Νέφος μελαγχολίας ἐκάλυψε τὴν μορφὴν τῆς μαύρης, καὶ ἐπί τινας στιγμὰς ἔμεινε σεωπηλή. Εἶτα εἶπε μὲ τόνον σοβαρὸν καὶ ἀποφασιστικόν:

— Νά μή μου ξανακάνῃς πιὰ τέτοιες ἐρωτήσεις, Φίλιππε· ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ μάθῃς αὐτό που ἐρωτᾷς, ὁ Πάτερ Ἰωσὴφ θά σοῦ το 'πῇ, ἐὰν ἐγὼ δὲν θὰ ὑπάρχω τότε. Ἐκεῖνος ἔχει ὅλα τὰ χαρτιά που λέγουν γιὰ σένα... Τίποτε ἄλλο δὲν εἰμπορῶ νὰ σου 'πῶ τώρα. Μήν τα συλλογίζεσαι πιὰ αὐτά, παιδί μου; καὶ μελέτα τὰ μαθήματά σου. Πῶς θά τα ξεύρῃς λοιπον αὔριο τὸ πρωΐ, διὰ νὰ εὐχαριστηθῇ πάλιν ὁ Πάτερ Ἰωσήφ;

Ὁ Φίλιππος ἠθέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν μελέτην. Ἀλλά τῳ ἦτο ἀδύνατον. Ὁ νοῦς του ἐπέτα ἀλλοῦ, μακρὰν ἀπὸ τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου... Ἡ περιέργεια, ἡ ὁποία ἐγεννήθη ἐξαίφνης ἐντός του, κατέλαβε καθολοκληρίαν τὸ πνεῦμά του Ἡ θειά του δὲν ἤθελε νὰπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησίν του. Ποῖος ἠξεύρει ὅμως ἂν ὁ Πάτερ Ἰωσὴφ δὲν θὰ ἦτο προθυμότερος. Καὶ ἐσκέπτετο νὰ τον ἐρωτήσῃ αὔριον.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ

Η ΟΡΝΙΘΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

—Νὰ χαθῇ ἡ παλιόκοτταί μοῦ ἔφαγε ὡς καὶ τὸ σιτάρι που εἶχα ρίψῃ ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα γιὰ τὰ περιστέρια μου

—Νὰ χαθῇ ἡ παλιόκοτταί Ἤλθε 'δῶ καὶ μου σκάλισε τόσῳ τὸ χῶμα, ποῦ πρέπει νὰ ξανασπείρω μαϊντανό. . . .

—Γιὰ δὲς ἐκεῖ; γιὰ δὲς ἐκεῖ! ἡ παλιόκοτταί Μοῦ ἔρριψε κάτω ὅλες τῆς γάστρες. . . . ξού! ξού! Χάσου ἀπ' ἐκεῖ, ψοφίμι!

Δὲν παρήρχετο ἡμέρα χωρὶς νὰκουσθῇ εἰς τὸ χωρίον, πότε ἀπὸ τὸν ἕνα, πότε ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἓν τοιοῦτον παράπονον κατὰ τῆς ὄρνιθος. Προπάντων αἱ οἰκοκυραὶ ἦσαν πολὺ-πολὺ δυσαρεστημέναι κατὰ τῆς Κακαρίστρας τοῦ παπᾶ. Δέν τας ἄφινεν ἡσύχους οὔτε στιγμήν. ἔπρεπε νά την προσέχουν αἰωνίως.

—Ἄς μὴν ἦταν τοῦ παπᾶ, καὶ τῆς ἔδειχνα ἐγώ! Τὴν ἔσφαζα ὡς ποῦ νὰ 'πῇς κίμινο! ἔλεγε συχνὰ ὁ μπάρμπα Μήτρος, ὁ λαχανόκηπος τοῦ ὁποίου ὑπέφερε τὰ πάνδεινα ἀπὸ τὸν πτερωτὸν ἐπιδρομέα.

Ἀλλὰ πῶς νὰ λυπήσουν τὸν παπᾶν, τὸν τόσῳ καλόν, τὸν τόσῳ ἐλεήμονα; . . . Περιορίζοντο λοιπὸν εἰς τὸ νὰ τῳ κάμνουν παράπονα,νὰ τῳ προλέγουν ὅτι ἂν ἡ κόττα του ἐξηκολούθει αὐτὰ τὰ καμώματα,θὰ ἐτελείωνε ἄσχημα καὶ νά τον παρακαλοῦν νὰ εἴπῃ εἰς τὴν ὑπηρέτριαν νά την προσέχῃ καλλίτερα..

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐτόλμα τίποτε περισσότερον.

Ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς ἐμειδίαν ἀκούων αὐτὰ καὶ ἔλεγε κανένα λόγον εἰς τὴν ὑπηρέτριαν.Μίαν ἢ δύο ἡμέρας ἡ ὄρνιθα ἐπεριορίζετο ἀλλὰ πάλιν ἀφίνετο ἐλευθέρα. Ὁ παπᾶς δὲν ἦτο διόλου αὐστηρός,οὔτε ἐλάμβανε ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν τὰ παράπονα τῶν πνευματικῶν του τέκνων. Ἡ Κακαρίστρα του τὰ ἔκαμνεν ὅλα ἐκεῖνα; ἄ, ὄχι δὲν ἦτο δυνατόν... δέν το ἐπίστευε... Αὐτή, ποῦ τὴν ἔκραζε καὶ

μόλις ἤκουε τὴν φωνήν του ἔτρεχε νὰ φάγῃ ἀπὸ τὴν χεῖρά του τὰ ψυχία τῆς τραπέζης του; . . . .Πῶς ἦτο δυνατόν!...

Ἐν τούτοις,εἴτε διότι ἦτο κακὴ πραγματικῶς, εἴτε διότι τὸ ἰδιαίτερον χρῶμα τῶν πτερῶν της ἐκίνει περισσότερον τὴν προσοχήν,—κάθε φορὰν ποῦ ἐξερριζόνετο κανὲν φυτὸν καὶ ἐζητεῖτο ὁ ἔνοχος,ἔβλεπον τὴν Κακαρίστραν νὰ φεύγῃ μὲ κακαθισμοὺς θριάμβου «κόκ, κόκ,κοκέκ! κόκ, κόκ, κοκέκ;» καὶ νὰ τρέχῃ ἀλλοῦ διὰ νὰ τροχίσῃ τοὺς ὄνυχάς της εἰς βάρος ἄλλου ἀθῴου θύματος: « κόκ, κόκ, κοκέκ!»

Ἀλλ'ἐννοεῖται ὅτι τὸ πράγμα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ οὕτω: Ἤλθεν ἐπὶ τέλους καὶ ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπλήρωσεν ὅλα μαζὶ τὰ ἀνομήματά της ἡ κυρὰ Κακαρίστρα.

Μίαν ὡραίαν αὐγὴν Κυριακῆς ἐν ᾧ ἡ καλή σου ἐκαπάριζε θριαμβευτικώτατα ὑπὸ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου,ἀφ' οὗ πρὸ μικροῦ εἶχε λεηλατήσῃ τὸν κῆπον τῆς κυρὰ Θανάσαινας,καταφαγοῦσα ὅλα της τὰ σπορίσματα, — ἡ κυρὰ Θανάσαινα τὴν πλησίασε σιγὰ σιγὰ καὶ μὲ ταχὺ καὶ ἐπιδέξιον κίνημα τῆς χειρὸς, τὴν ἥρπασεν ἀπὸ τὸν λαιμόν.

Κακὴ δὲν ἦτο ἡ γυναῖκα,ὄχι! Ἀλλ' ἡ ὀργὴ της ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο τόσῳ μεγάλη, ὥστε σφάζει ἀμέσως τὴν ὄρνιθα, τὴν μαδᾷ, τὴν καθαρίζει καί την ρίπτει εἰς τὸ τσουκάλι, εἰς τὸ ὁποῖον ἔβραζεν ἤδη ἕνα κομμάτι βωδινό, διὰ τὴν σοῦπαν τῆς Κυριακῆς. Καὶ ἀφ' οὗ ἔκαμεν ὁλ' αὐτὰ γρήγορα,γρήγορα ἡ κυρὰ Θανάσαινα ἐξηφάνισε τὰ πτερά, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ την ἐνοχοποιήσουν,ἤρχισε νὰ συλλογίζεται τὴν ὡραίαν σοῦπαν τὴν ὁποίαν θὰ ἔτρωγαν τὸ μεσημέρι τὰ παιδιά της καὶ τὴν μέλλουσαν ἀσφάλειαν τοῦ κήπου της.Αἴ, μὰ δὲν ὑπερέρετο πιὰ αὐτὴ ἡ κακαρίστρα! Ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἐπὶ τέλους.Κανεὶς δὲν θὰ ἐμάνθανε τί καὶ πῶς,ἀλλὰ ὅλοι βέβαια θὰ ἠσθάνοντο πολλὴν εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ἐξαφάνισίν της.

Ἀλλὰ κατὰ τύχην—καλὴν ἢ κακὴν ποιὸς εἰξεύρει! —ἐπέρασεν ἀπὸ ἐκεῖ ὁ παπᾶς. Ἦτο πολὺ χαρούμενος καὶ ἐκαλημέριζε μὲ μειδίαμα ἀγαθότητος ὁσους συνήντα. Ἡ κυρὰ Θανάσαινα ἐσάρονε τὸ κατώφλιον τῆς θύρας της. Εἴτε διότι ἠσθάνετο κολλὴν ἐσωτερικὴν εὐχαρίστησιν διὰ τὴν δικαίαν της πρᾶξιν,εἴτε διότι ἤρχισε νὰ την τύπτῃ ὀλίγον ἡ συνείδησις, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ καί, ἀφ' οὗ ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ ἱερέως τὰς συνήθεις φράσεις περὶ τοῦ καιροῦ, τῷ εἶπεν αἰνιγματωδῶς:

— Ὅποιος πολυσκαλίζει, βράζεται!

— Πῶς; τί εἶπες; ἠρώτησεν ὁ παπᾶς.

— Εἶπα: Ὅποιος πολυσκαλίζει, βράζεται.

— ;;; Τί ἐννοεῖς μὲ αὐτό;

— Θά σού το 'πῶ ἀργότερα, παπᾶ μου. Σήμερα δὲν ἔχω καιρό· ἔχω τὸ τσουκάλι 'στὴ φωτιὰ καὶ πρέπει νὰ πάω νά το κυττάξω. Μὲ τὴν εὐχή σου, παπᾶ μου!

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνῷ ὁ καλὸς παπᾶς, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τίποτε περισσότερον, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Ὕστερα ἔκαμε τὴν λειτουργίαν του, ἔκαμε τὸ κυριακάτικόν του κήρυγμα, συνωμίλησε μὲ τοὺς ἐνορίτας καὶ ἡτοιμάσθη νὰποσυρθῇ εἰς τὸ σπίτι του· ὅταν ἔξαφνα ἐνθυμήθη τὸ μυστηριῶδες ρητὸν τῆς κυρὰ Θανάσαινας. Τί ἤθελε νά τῳ εἴπῃ ἄρά γε; περίεργον... Τὸ ὡρολόγιον τῆς Ἐκκλησίας ἐκτύπησεν ἑνδεκα. Ἕως τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, εἶχεν ἀκόμη καιρὸν δι' ἕνα γύρον. Ἄλλως τε ὁ ἥλιος ἦτο τόσον ὡραῖος!

Φθάνει εἰς τὸ σπίτι τῆς Θανάσαινας, εἰσέρχεται· κανείς. Ὁ παπᾶς ἑτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ, ὅταν ἐλκύῃ τὴν προσοχήν του ἡ χύτρα, βράζουσα μὲ ὅλην τὴν ὁρμὴν καὶ ἀναδίδουσα εὐώδη ἀτμόν.

— Κάτι καλὸ βραζει ἡ κυρὰ Θανάσαινα. Ἐμοσχοβόλησεν ὅλο τὸ σπίτι! ἐσκέφθη ὁ παπᾶς καὶ ἐξεσκέπασε τὸ τσουκάλι.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀτμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξέφυγε τότε πυκνός, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζωηρῶν φυσαλίδων τοῦ βρασμοῦ, εἶδε ἓν πτηνὸν ἐπιπλέον ἀνάσκελα, περιτριγυρισμένον ἀπὸ καρότα καὶ ἀπὸ σέλινα. « Ὅποιος πολυσκαλίζει, βράζεται! » ἐσκέφθη τότε, καὶ ἡ σκέψις αὕτη τῷ ἦτο ἓν φῶς, μία ἀποκάλυψις. Κακομοῖρα Κακαρίστρα! Εἶχαν δίκαιον λοιπόν. Τὰ ἁμαρτήματά της ἦσαν ἀσυγχώρητα, ἀφ' οὗ μία καλή, μία τιμία ἐνορίτισσα σὰν τὴν κυρὰ — Θανάσαινα ἔχασε τὴν ὑπομονὴν καὶ ἔκαμεν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἐκεῖνος εὐθὺς μὲ τὸ πρῶτον παράπονον!

Ἀλλὰ μολονότι ἀνεγνώριζε τὸ δίκαιον τῆς κυρὰ Θανάσαινας, δὲν ἐβατσάχθη, ὅταν μετ' ὀλίγον την συνήντησεν ἔξω καί τη εἶπε μὲ τόνον ἐλαφρᾶς ἐπιπλήξεως:

— Ὅποιος πολυμιλεῖ, τὴν παθαίνει, κυρὰ Θανάσαινα! Ὅποιος πολυμιλεῖ τὴν παθαίνει!

Ἡ κυρὰ Θανάσαινα, φύσει δύσνους, δὲν ἐνόησε τὸν ὑπαινιγμόν. Ἐπειδὴ δὲ ἐξ ἄλλου ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς δὲν παρεπονέθη ποτὲ διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς Κακαρίστρας, ἡ κυρὰ Θανάσαινα ἔζησε μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι διὰ τῆς καλῆς της πράξεως ἀνεκούφισε τὸ χωρίον — ἂν καὶ ποτὲ δὲν ἐτόλμησε νὰ καυχηθῇ δι' αὐτό.

ΛΟΥΚΝΙΔΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙ

Χρυσοκίτρινο κανάρι,
βελουδένιο, πλουμιστό,
τραγουδάει ὅλο χάρι
'στὸ κλουβάκι του κλειστό.

Τὸ γλυκὸ κελάδημά του
μᾶς ἀνοίγει τὴν ψυχὴ
καὶ ἡ εὔμορφη λαλιά του
μέσ' 'στὸ σπίτι ἀντηχεῖ

Καὶ πηδῶντας 'στὸ κλουβί του
μὲ χαρούμενη καρδιὰ
δησμονεῖ πως τὴ ζωή του
τὴν περνάει 'στὴ σκλαβιά.

Κι' ὅλο τραγουδεῖ μὲ χάρι
μὲ ὁκοπὸ σπαρταριστὸ
τὸ χαρούμενο κανάρι
'στὸ κλουβάκι του κλειστό.

Ι. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΝΡΑΔ ΓΡΟΥΝΔΜΑΝ

Μετὰ βαθυτάτης λύπης ἡ « Διάπλασις τῶν Παίδων» ἀναγγέλλει τὸν θάνατον τοῦ Κόνραδ Γροῦνδμαν, διευθυντοῦ τοῦ γνωστοῦ ἐν Ἀθήναις Λιθογραφείου καὶ Τυπογραφείου.

Γερμανὸς τὴν πατρίδα ὁ Κ. Γροῦνδμαν, ἦτο πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποκατεστημένος ἐν Ἑλλάδι, ὅπου διὰ τῆς φιλοπονίας του, τῆς δραστηριότητος του καὶ προπάντων τῆς καλλιτεχνικῆς του ἀξίας ἀνέδειξε τὸ κατ' ἀρχὰς μικρὸν καὶ ἀτελὲς αὐτοῦ Λιθογραφεῖον ἐφάμιλλον πρὸς τὰ Εὐρωπαϊκά.

Ἡ « Διάπλασις τῶν Παίδων» ἰδιαιτέρως τρέφει βαθυτάτην συμπάθειαν καὶ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν μνήμην τοῦ ἀνδρός, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλει τὰς πλείστας καλλιτεχνικὰς εἰκόνας, δι' ὧν ἐκόσμει τὰ φυλλάδιά της. Ὁ Γροῦνδμαν ἦτο ὁ μόνος ἐν Ἀθήναις κατασκευαστὴς τελείων φωτοτυπογραφιῶν. Διὰ τοῦτο, ἕως οὗ μεταληφθῇ ἐξ Εὐρώπης καλλιτέχνης ἄξιος νὰντικαταστήσῃ τὸν ἀποθανόντα, οἱ ἡμέτεροι φίλοι καὶ ἀναγνῶσται θὰ εἶνε ἐπιεικεῖς ἂν αἱ εἰς τὸ ἑξῆς δημοσιευόμεναι ξυλογραφίαι ἐν τῇ « Διαπλάσει τῶν Παίδων » δὲν ἔχωσι τὴν τέχνην καὶ τὴν τελειότητα τῶν τυπογραφιῶν τοῦ ἀλησμονήτου Γροῦνδμαν.

Προσεχῶς :

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον θὰ ἐκδοθῇ περὶ τὰ μέσα τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου τεῦχος ἐξ 8 τυπογραφικῶν φύλλων, περιέχον πρωτοτύπους καὶ ἀνεκδότους μονολόγους, διαλόγους καὶ δραμάτια δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ οἰκογενειῶν.

Μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» διανέμεται ἀγγελία τοῦ βιβλίου τούτου, ἐξ ἧς οἱ ἡμέτεροι συνδρομηταὶ δύνανται νὰ λάβωσι πᾶσαν σχετικὴν πληροφορίαν.

Ὁ θέλων νὰ ἐγγραφῇ συνδρομητὴς δύναται νὰ ποστείλῃ ἀπὸ τοῦδε δρ. 1,50 εἰς γραμματόσημα (ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 1,50) δι' ἐπιστολῆς συστημένης :

Πρὸς τὸν Κύριον Νικόλαον Π. Παπαδόπουλον

διευθυντὴν καὶ ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»

ὁδὸς Αἰόλου, 119. **Εἰς Ἀθήνας.**

Διὰ τοὺς μὴ ἐγγραφέντας πρὸ τῆς ἐκδόσεως, τὸ Παιδικὸν Θέατρον θὰ τιμᾶται δρ. 2.

Ὁ κατάλογος τῶν κερδισάντων κατὰ τὴν κλήρωσιν τῶν δώρων μας, ἡ ὁποία ἔγινε τὴν 18 Φεβρουαρίου, θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον φυλλάδιον, ἐλλείψει χώρου σήμερον.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Σχολεῖον ὁ Διδάσκαλος ἐρωτᾷ τὸν μικρὸν Πέτρον, πῶς κάμνει ὁ δεύτερος ἀόριστος τοῦ λέγω.

Ὁ Πέτρος δὲν εἰξεύρει καὶ μένει ἄφωνος. Εἷς συμμαθητής του ἠρέμα ψιθυρίζει :

— « Εἶπα ! » « Εἶπα ! »

Καὶ ὁ μικρὸς Πέτρος, σιγὰ - σιγά :

— Τί εἶπες ; Δὲν ἄκουσα . . . . .

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεωντοκάρδου Λεωνίδα

* *
*

— Γιατὶ κλαίει ἡ Ἰσμήνη ; Δὲν της ἔδωσες ἀπὸ τὸ ροδάκινό σου ;

— Τῆς ἔδωσα, μαμά, τὸ κουκοῦτσι.

— Πολὺ τῆς ἔδωσες, μπράβο !

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ λέγω, μαμά. Ἂν το φυτέψῃ, θὰ ἔχῃ ὁλόκληρη ροδακινιά !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Κ' ἐγὼ θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου εὐτυχῆ, ***Βασίλισσα τῶν Ἀνέμων***, πού σε συγκαταλέγω μεταξὺ τῶν φίλων μου. Σοῦ στέλλω ἕνα φιλάκι μὲ τὴν αὔραν, ἡ ὁποία εἶνε ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν σου

Ἤλαβον τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὴν Α' Κυριακήν, ***Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ***, καὶ μὴν ἀνησυχῇς. Ἀρχίμα ὅμως νὰ μή μου στείλῃ τὸν ἀντιπρόσωπόν της καὶ ἡ ***Ὡραία Ἀνθοδέσμη!***

Εἶμαι σύμφωνος εἰς ὅσα γράφεις, ἀγαπητέ ***Κομφόρεε***. Τοῦτο ἂς εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ εἰς τὸ ἑξῆς νὰ το γράφῃς πάντοτε κάτωθεν τοῦ ἀληθοῦς ὀνόματός σου.

Λυποῦμαι, ἀγαπητέ μου ***Φοῖβε Ἀπόλλον***, ποῦ δὲν εἰμπορῶ νὰ εὐχαριστήσω τὴν περιέργειάν σου, Ἔστω· δὲν εἶνε πλέον συνδρομητής μου. Ἀλλ' ἂν με ἀναγνώσῃ ἀπὸ κανένα ἄλλον ; ἂν τοῦ το εἴπῃ κανεὶς ἄλλος, δὲν θὰ λυπηθῇ ; Ἔπειτα, δὲν εἶπα ὅτι τοῦ κάμνω τὴν χάριν νὰ μὴ φανερώσω τὸ ὄνομά του : Ἄφησε τώρα ποῦ μανθάνω ὅτι τοῦ ἔκαμε φοβερὰν ἐντύπωσιν ἡ παῦσίς του καὶ εἶνε πολὺ-πολὺ μετανοημένος, τόσον ποῦ κοντεύω κ' ἐγὼ νὰ τον συγχωρήσω. — Τὸ γραμματάκι σου ὡς πάντοτε, χαριτωμένον καὶ ἔξυπνο τὸ ἀνέγνωσα μὲ τὴν μεγαλητέραν μου εὐχαρίστησιν.

Τὰ ἔξυπνα « παιδικὰ πνεύματα » ἀγαπητέ μου Γεώργιε Οἰκονομίδη, κάμνουν τὸν γῦρον τοῦ κόσμου καὶ δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ παραξενεύεσαι ὅταν τα βλέπῃς συγχρόνως δημοσιευόμενα εἰς διάφορα φύλλα. Εὔχομαι νὰ περάσῃ γρήγορα ἡ ἀδιαθεσία σου καὶ σε ἀσπάζομαι.

Μοῦ ἀρέσει πολύ, ἀγαπητέ μου Ἀετὲ τῶν Ὀρέων (ἰδικόν σου τὸ ψευδώνυμον) ὅταν ἔρχεσαι μόνος σου εἰς τὸ Γραφεῖον μου καὶ φέρεις τὰς λύσεις σου καὶ τὰς ἐπιστολάς σου. Εἶμαι κρυμμένη καὶ σε βλέπω· τί νομίζεις; Μίαν στιγμὴν μένεις, ὀλίγας λέξεις λέγεις καὶ φεύγεις. Ἀλλὰ χύνεις ὡσὰν μίαν εὐωδίαν ἀπὸ ἐξυπνάδαν, ἀπὸ καλωσύνην, ἀπὸ ἐπιμέλειαν, καὶ μοσχοβολᾷ τὸ Γραφεῖόν μου πολλὴν ὥραν ἀφοῦ φύγῃς. Ἂς ἦτο δυνατὸν νὰ ἤρχοντο ἔτσι ὅλοι οἱ μικροί μου φίλοι νὰ τους βλέπω καὶ νὰ χαίρωμαι.

Τί γίνεται, ἀλήθεια, ἡ ἀγαπητὴ ***Λιὼν τοῦ Παρνασσοῦ***; Πολὺν καιρὸν ἔχει νὰ μου γράψῃ. Δὲν πιστεύω νὰ μ' ἐξέχασε . ὤ, ὄχι, πῶς εἶνε δυνατόν ;

Ἔβλεπα τὸ πένθος εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, καλή μου ***Ὀμπρειάς***, ἀλλὰ δὲν ἤξευρα τίνος τὴν στέρησιν πενθεῖς. Ὤ, πόσον ἐλυπήθην ὅταν το ἔμαθα ! Τὰ μάτια μου ἐγέμισαν δάκρυα καὶ μία εὐχὴ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ καλοῦ, τοῦ ἀνεκτιμήτου πατρός σου. Πόσον με ἠγάπα, πόσον εἰργάζετο διὰ τὸ καλόν μου, πόσον ἐπεθύμει νὰ με γνωρίσουν εἰ δυνατὸν καὶ νὰ με κάμουν φίλην των ὅλοι οἱ ἑλληνόπαιδες !—Σ' ***εὐχαριστῶ*** διὰ τὸν συνδρομητὴν ποῦ μου ἐνέγραψες « εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ παυθέντος. » Εἶσαι ἀξία θυγάτηρ τοῦ πατρός σου.

Ἐννοῶ κάλλιστα, τρυφερά μου ***Ἑλληνὶς Καλλιτέχνις***, τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθης, ἰδοῦσα τὴν εἰκόνα τῶν μικρῶν τέκνων τοῦ Διαδόχου· τὸ πιστεύω δὲ ὅτι τα εἴδες καὶ εἰς τὸν ὕπνον σου, ὅπως εἶνε ζωγραφισμένα, νὰ σου λέγουν· « Εἴμεθα Ἕλληνες ! ζήτω ἡ Ἑλλάς ! χαίρομεν ὅτι εἶσαι καὶ σὺ Ἑλληνίς ! » Τὰ τρία ρούβλια, τὰ ὁποῖα ἔστειλες διὰ τὸ Νοσοκομεῖον τῶν παίδων, ἐστάλησαν ὅπου ἔδει.

Ἐκ τῶν ψευδωνύμων ποὺ μου ἐπρότεινες, ***Λύρα τοῦ Ἀρίονος*** αὐτὸ μου ἤρεσε καὶ το ἔγραψα κάτωθεν τῆς ἀπαντήσεώς σου εἰς τὴν πρώτην μου Κυριακήν. Ἐλπίζω ὅτι τώρα ποῦ ἐκάμαμεν τὴν γνωριμίαν, θὰ μου γράφῃς συχνά.

Ἤμην κ' ἐγὼ εἰς τ' ***ἀποκαλυπτήρια*** τοῦ Βύρωνος, ***Ἀνδρεῖέ*** μου ***Ἠπειρῶτα***. Φαίνεται ὅτι ὅλα ὅσα περιγράφεις τὰ ἔκαμεν ἕνας μικρός μου φίλος, ὁ ὁποῖος λέγεται ***Χαλασμὸς Κόσμου***.... Περιμένω νὰ μου γράψῃ καὶ θὰ σου πῶ. Διὰ τὰ φυλλάδια, ἀρκεῖ νὰ στείλῃς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου τὸ ἀντίτιμον καὶ θὰ τα λάβῃς ἀμέσως.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι εἰς τοὺς ἀγαπητούς μου φίλους Π. Γ. Βλαχάκην, ὁ ὁποῖος ἐλπίζω ὅτι θὰ μου γράψῃ καὶ πάλιν, — Ι. Δ. Χ. εἰς τὸν ὁποῖον ἐστάλη καὶ ἡ ἀπόδειξις, — ***Κάδμον*** εἰς ὃν εὔχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν εἰς τὸν διαγωνισμόν, δεχομένη τὸ ψευδώνυμόν του.— ***Ταπεινὸν Ἴον***, εἰς τὸ ὁποῖον ἐστάλη τὸ ζητηθὲν φυλλάδιον, ***Στρατηγὸν Ἀμίλχαν Βάρκαν*** τοῦ ὁποίου δέχομαι τὸ ψευδώνυμον. —Χρ. Β. Σκδούκαν, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ γράφῃ καὶ τὸ ψευδώνυμόν του καὶ τὴν ὑπογραφήν του εἰς κάθε του ἀποστολήν, — Λίνον καὶ Λυκοῦργον Κογεβίνα, τοὺς ὁποίους εὐχαριστῶ διὰ τὴν κομψὴν ζωγραφίαν, κλπ. κλπ.

Εἰπὲ εἰς τὴν καλήν σου μητέρα, ***Λευκὲ Λάρε***, ὅτι ἡ « Ἐφημερὶς τῶν Παίδων » ἔπαυσεν ἐκδιδομένη πρὸ τριῶν - τεσσάρων ἐτῶν. Τὰ φυλλάδια σοῦ στέλλονται τακτικώτατα, ὥστε ἐξέταστε εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 31 Μαρτίου.

108 Λεξιγρίφος

Ἐάν, φίλτατε, συνδέσῃς θεόν, πόλιν, ἕνα γράμμα
Ἑορτὴν θαποτελέσῃς τῶν ἀρχαίων ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσκέρου.

109. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι πόλις τῆς Εὐρώπης ὅπως εἶμαι ἂν μ' [ἀφίσῃς.
Ἂν τὴν κεφαλήν μου κόψῃς εἰς τὰς μάχας νὰ [ζητήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαραθωνίου Δρόμου

110. Αἴνιγμα.

Εἶμε πόλις ἄλλου κράτους, κ' εἰς τὸ σῶμά σου [ἀκάμα
ζῶ, ἐν ὅσῳ ζῇς· καὶ σβύνω, ὅταν πλέον γίνῃς [πτῶμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολιοῦ Ἀστέρος

111. Ἐρωτήσεις.

Ἡ τοῦ πατρός σου κενθερά,
ἡ τῆς μητρός σου μήτηρ
κ' ἡ μάμμη σου ἡ σεβαστὴ
πόσους δακτύλους ἔχουσι;

Ἐστάλη ὑπὸ Α. Ε. Φινεκούλου

112 113. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζῴων.

1 Ὁ Ὀδυσσεὺς ἦτο βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης.
2. Ἡ Ἰφιγένεια ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος
3. Ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος ἔγινεν ἐξ αἰτίας τῆς [Ἑλένης

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Φαλήρου

114-118 Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχημάτισον ἄλλας τόσας.

Ἄγριος, λέων, ῥάκος, μέρος, Σάμος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους

119. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Εὐρώπης.

1. Πορθμός. 2, Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. 3, Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους· 4, Ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς. 5, Ἐπαρχία τῆς Τουρκίας.

Ἐστάλη ὑπὸ Οὐρανίας Σ Δεσύλλας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 6 Ἰανουαρίου 1896.

1 Σκόραδον ῥόδον— **2.** Ροδόπη (ῥόδο, Π). —**3.** Ποιμὴν ποίμνη. —**4-6** 1, Ὠρίων, 2, Κύων, 3, Λέων.—**7-11.** Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ β, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε βωμός, βόρειος, βολή, βολβός βροχή, — **12-17.** 1, Πετρούπολις 2, Μασσαλία 3, Βουκουρέστιον. 4, Βελιγράδιον. 5, Νεάπολις. 6, Χριστιανία —**18.** ΕΛΒΕΤΙΑ (1, Ἀρτέμις. 2, Μῆλος. 3, Θῆβαι 4, Τίβερις. 5, Ἀίτνα. 6, ρίς. 7, μάχαιρα). —**19.** Ζημίαν αἰροῦ μᾶλλον ἢ κέρδος αἰσχρόν, τὸ μὲν γὰρ ἅπαξ σὲ λυπήσει, τὸ δὲ ἀεί.